

Nyirán Ferenc

A borotvák

Szerezz be egy biztonsági borotvát, javasolta régen egy barátnóm, mert nem bírta nézni reggelenkénti működésemet a Solingen borotvakéssel, neki köszönhetően mára tucatnyi hipermodern készülékem van, igaz, ezek közül egyik sem alkalmas arra, hogy a forró vízzel teli kádban nyiszatold a csuklódat, ez amúgy is a gyáva figyelemfelhívók módszere, ha biztosra akarnál menni, akad még néhány hagyományos pengéd, és amúgy is hosszában kell felvágni a felvágandót, de még akkor is esélyes, hogy megmentenek; maradna tán a bürökpohár, de az meg olyan színpadias, különben sem vagy te Szókratész, szóval ott a toronyház teteje, azt a zuhanást már nem tudod visszafordítani, vagy ott a vonat, de az meg rém ronda halál, vonatvezető barátod mesélte, miután elgázolt valakit, hogy mi és hogyan maradt meg az illetőből, a tengelyre tekeredett belső szervek ecsetelésénél leállítottad, viszont most fogalmad sincs, mindezt miért hozod elő, amikor sosem voltak szuicid hajlamaid, vagy ha igen, már nem emlékszel semmire abból az időből, de azért elővigyázatosságból nem költöztél földszintnél magasabbra, ráadásul szakállt növesztettél, és nosztalgiával tekintesz a kád szélén sorakozó borotvákra.

A remete

Negyven nap és negyven éjjel, mint a nagy elődök. Még barangolásaim során bukkantam egy grottára a hegyek között. Itt nem zavart senki és semmi a meditálásban.

Fent akartam maradni a hegyen,
vadászva, gyűjtögetve, de hamar
híre ment, hogy egy fura szerzet
ücsörög barlangjában, ócska
gúnyája cafatokban lóg vézna testéről.

Feljöttek hozzám a völgyből, ételt
és italt hoztak, és meleg holmikát,
tűzelőnek valót, meg gyufát, itt
maradtak néha éjszakára is, nyilván
valamiféle szentnek hittek.

Később került zseblámpa, majd egy
mobiltelefon, lett wifi és laptop.
Minden rendelkezésemre állt,
amitől ide menekültem. Aztán jött egy
lány is, inkább már asszonyforma,

és velem maradt. Nagyon házias,
mindenben gondoskodik rólam,
együtt hálunk. Én pedig félek
magamtól, nehogy valami
őrültséget kövessék el.

Buda Ferenc

Ó, a hajdani szegények

Ó, a hajdani szegények,
kik a lét peremén éltek,
kik minden reggel reméltek
vígabb napot, könnyebb létet,
s mindegy, péntek vagy nem péntek,
ettek, csakis böjti étket,
híg levesnek, főzeléknek,
örvendvén üres kenyérnek,
kihagyták az estebédet,
s éhomra vágtak az éjnek,
ama hajdani szegények,
adózván ínségnek, télnek,
szinte a semmiből éltek.